

Ένταση έξω από το Νοσοκομείο Ρεθύμνου για την 16χρονη Στέλλα

Συντάχθηκε απο τον/την

Πέμπτη, 28 Απρίλιος 2011 13:55 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 28 Απρίλιος 2011 16:39

Ένταση επικράτησε πριν από λίγο έξω από το Νοσοκομείο Ρέθυμνο όταν 20 συμμαθητές της 16χρονης Στέλλας συγκεντρώθηκαν στο προαύλιο του Νοσοκομείου για να διαμαρτυρηθούν για τον άδικο χαμό της.

Οι μαθητές που ήταν συγκεντρωμένοι διάβασαν ένα ποίημα που μιλούσε για το θάνατο της 16χρονης το οποίο έγραψαν οι ίδιοι ενώ επέρριψαν άμεσα τις ευθύνες για το χαμό του κοριτσιού στο προσωπικό του Νοσοκομείου.

Όταν εμφανίστηκαν γιατροί του νοσοκομείου προσπάθησαν να εξηγήσουν στους μαθητές ότι έκαναν ό,τι μπορούσαν για να σώσουν το κορίτσι οι μαθητές εξαγριώθηκαν με αποτέλεσμα να προκληθεί ένταση αλλά και φραστικές επιθέσεις.

Ένταση έξω απο το Νοκομείο Ρεθύμνου για την 16χρονη Στέλλα

Συντάχθηκε απο τον/την

Πέμπτη, 28 Απρίλιος 2011 13:55 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 28 Απρίλιος 2011 16:39

Ένταση έξω απο το Νοσοκομείο Ρεθύμνου για την 16χρονη Στέλλα

Συντάχθηκε απο τον/την

Πέμπτη, 28 Απρίλιος 2011 13:55 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 28 Απρίλιος 2011 16:39

"ΑΝΤΙΟ ΑΣΤΕΡΑΚΙ ΜΟΥ"

Μεγάλη Παρασκευή. Αργά το βράδυ. Γύρισες από τον Επιτάφιο στο σπίτι. Νήστευες για να λάβεις τη Θεία Κοινωνία του Μεγάλου Σαββάτου. Επέστρεψα μετά από λίγο κι εγώ. «Ωραία στολή μπαμπά» μου είπες. Με φίλησες λέγοντάς μου «καληνύχτα». Μπήκες στο δωμάτιο σου και έκλεισες την πόρτα. Δεν μου είπες τίποτα. Νόμιζα ότι θα κοιμόσουν. Εσύ όμως ήθελες να βγεις. Να διασκεδάσεις. Να γνωρίσεις τη νυχτερινή ζωή της πόλης. Ένα Σάββατο έβγαινες και όχι πάντα και όχι μέχρι αργά. Θέλησες να ταξιδέψεις σε κόσμους άγνωστους. Να φτάσεις εκεί που νόμιζες ότι θα είναι όλα καλά, όλα ιδανικά, όλα αγγελικά πλασμένα. Να κάνεις τη δική σου επανάσταση. Να κλέψεις για άλλη μια φορά την παράσταση. Δυστυχώς δεν γνώριζες την κατάσταση. Και τελικά πλήρωσες ακριβά την τελευταία σου εμφάνιση. Ακριβό το εισιτήριο και μια οπερέτα για γέλια που δυστυχώς κατέληξε σε κλάματα.

Έφυγες κρυφά αστέρι μου. Άνοιξες τη μπαλκονόπορτα και καλοντυμένη όπως πάντα πήρες το δρόμο που για σένα δεν είχε επιστροφή. Έφυγες για να μην ξαναγυρίσεις ποτέ στο όμορφα διακοσμημένο, στο ξεχωριστό σου δωμάτιο. Ήπιες και ζαλιστήκες. Αμάθητη όπως ήσουν κλονίστηκες. Πήγες στο νοσοκομείο για να γίνεις καλά. Αγωνιούσες να μην μάθουν τίποτα οι γονείς σου. Δεν ήξερες όμως ότι οι άνθρωποι αδιαφορούν. Δεν υπολόγισες, δεν μέτρησες, δεν ζύγισες. Και σε πέταξαν εκεί στο διάδρομο, σε άφησαν στην τύχη σου, σε έδωσαν λεία στο Χάροντα. Και γύρισες στο σπίτι ξανά, ντυμένη στα λευκά μέσα σε ένα φέρετρο τη μέρα της Ανάστασης, από την κύρια είσοδο. Και χαμογέλαγες μέσα στο βαθύ ύπνο σου.

Τα είχες όλα υπολογίσει. Όλα εκτός από την τραγική κατάληξη της εξόδου σου. Πανέξυπνη και σπιρτόζα ήσουν. Με άποψη και χιούμορ. Με πείσμα και πειθώ. Με ειλικρίνεια και σεβασμό. Με χάρη και ξεχωριστή ομορφιά. Με έναν ιδιαίτερο τρόπο έκφρασης. Με μια εξαιρετικά συγκροτημένη σκέψη. Με διακρίσεις, με ήθος και με σπάνια ψυχικά χαρίσματα. Με καθολική αποδοχή από φίλους και συμμαθητές. Με σεβασμό από τους καθηγητές. Με περηφάνια από τους συγγενείς. Με καμάρι από τους γονείς.

Τώρα κοιτάζω το δωμάτιό σου. Τα παπούτσια που πρόσφατα είχες αγοράσει. Τα ρούχα που φόραγες στην τελευταία σου έξοδο, κομμένα από το χειρουργικό ψαλίδι. Τα ψιλά στην τσέπη σου. Τα πτυχία σου και τα πιστοποιητικά σου. Τα δώρα που μου έφερνες από τα ταξίδια σου. Τις φωτογραφίες σου. Την ομάδα και τα videos που ανάρτησαν στο face οι φίλοι σου. Τη φλόγα στο καντήλι σου. Τα ακριβά ρούχα σου. Το κλάμα των αδερφών σου μπροστά στη φωτογραφία σου. Νιώθω την αίσθηση της απώλειάς σου. Αγγίζω τη μεγαλοσύνη της ψυχούλας σου, την ευαισθησία της καρδούλας σου.

Ένταση έξω απο το Νοκομείο Ρεθύμνου για την 16χρονη Στέλλα

Συντάχθηκε απο τον/την

Πέμπτη, 28 Απρίλιος 2011 13:55 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 28 Απρίλιος 2011 16:39

Υπήρξες και υπάρχουν. Μέσα στη ζωή μας, στην καρδιά μας, στην ψυχή μας στη σκέψη μας. Λείπεις από την καθημερινότητά μας, αδειάζουν οι μέρες μας, στοιχειώνουν οι νύχτες μας, τρέμουν τα πόδια μας, δακρύζουν τα μάτια μας, στεγνώνουν τα χείλη μας. Τίποτε πια δεν θα είναι το ίδιο. Καμιά Ανάσταση δεν θα σε φέρει πίσω. Αγκάθι πάνω στα φύλλα της καρδιάς, σκίρτημα στον πόνο της ψυχής, σκιά στον απόηχο κάθε μου σκέψης. Μια εξέλιξη που αδυνατείς να την πιστέψεις. Και μια φωνή μέσα μου να μου λέει ότι «πρέπει, πρέπει να αντέξεις». Και να ξέρω ότι πρέπει να παλέψω. Κι ας μην μπορώ ακόμα να το πιστέψω. Σε αγαπάω ομορφιά μου. Όπου κι αν είσαι, σε λατρεύω. Κι ας μην ξέρω πια σε τούτη τη ζωή, τι γυρεύω. Καλό σου ταξίδι αστεράκι μου...

Δείτε ακόμα: [Ρέθυμνο:Πένθος για το θάνατο 16χρονου κοριτσιού](#)